

Arrest

nr. 65 784 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 2 april 1985 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny.

Op 27 januari 2004 huwde u op officiële wijze met E. C. (...). Op 13 december 2010 scheidde u officieel van hem.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man, waardoor u zelf ook problemen kreeg.

De problemen van uw man begonnen nadat hij op 9 of 10 maart 2010 gearresteerd werd in verband met een terroristische aanslag die die namiddag plaatsvond in een concertzaal in het Zavodskoidistrict van Grozny. Uw man was op dat moment toevallig in de buurt omdat hij die dag het winkelcentrum naast de concertzaal bezocht. Hij werd meegenomen naar een politieafdeling, maar werd nog diezelfde dag na ondervraging vrijgelaten. Ongeveer een maand later werd uw man een tweede keer gearresteerd.

Onbekende mannen, sommigen in politie-uniform, anderen in camouflage-uniform, vielen rond de middag uw huis binnen en namen uw man opnieuw mee voor ondervraging over dezelfde terroristische aanslag. Na enkele uren werd hij vervolgens terug vrijgelaten. Twee of drie weken na zijn tweede aanhouding vielen onbekende mannen andermaal uw huis binnen. Ze wilden uw man meenemen en gedroegen zich erg agressief. Zowel u als uw man incasseerde slagen, maar uw schoonbroer en de burens konden uiteindelijk verhinderen dat uw man weggebracht werd. Op een nacht eind september of begin oktober 2010, u herinnert zich niet meer precies wanneer, werd uw man nogmaals van thuis uit meegenomen voor ondervraging door onbekende mannen in militaire uniformen. Ze zeiden dat ze uw man meenamen voor ondervraging en hem korte tijd later terug zouden brengen. U zag uw man echter nooit meer terug. Tijdens deze arrestatie werd u zelf door de invallers hard geslagen. Na de verdwijning van uw man ging uw schoonfamilie intensief naar hem op zoek. Zelf werd u in de daarop volgende weken nog 4 keer door gemaskerde mannen lastiggevallen en ondervraagd over uw man. De vierde keer, meer bepaald begin december 2010, mishandelden deze mannen u zo ernstig dat de rechterkant van uw lichaam verlamd raakte en u in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. U verbleef uiteindelijk gedurende 5 dagen in stedelijk ziekenhuis nummer 9, waarna u op aandringen van uw ouders het land verliet. Op de vierde dag van uw ziekenhuisopname kwamen onbekende mannen naar het huis van uw schoonmoeder om te informeren naar u en uw man.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 15 december 2010. Vanuit het ziekenhuis in Grozny reisde u samen met uw kinderen met een auto naar België.

U bereikte België in de ochtend van 21 december 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw man, die meermaals gearresteerd en ondervraagd werd omdat hij zich op het moment van een terroristische aanslag toevallig in de buurt bevond.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw man 2 maal meegenomen werd voor ondervraging over de terroristische aanslag, waarna hij telkens nog dezelfde dag werd vrijgelaten (CGVS, p. 5 en 14-15). Een derde keer probeerden onbekende mannen uw echtgenoot opnieuw mee te nemen, maar uw schoonbroer en de burens konden dit verhinderen (CGVS, p. 16). Eind september of begin oktober 2010 werd uw man tot slot 's nachts een derde keer meegenomen voor ondervraging, waarna hij spoorloos verdween (CGVS, p. 5).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat uw man daadwerkelijk twee keer gearresteerd, ondervraagd en vrijgelaten werd.

Daarnaast gaf u aan dat u zelf omwille van uw man verschillende keren geslagen en mishandeld werd, zowel voor als na zijn verdwijning. De laatste keer, begin december 2010, werd u zo ernstig toegetakeld dat u met een verlamming aan de rechterzijde van uw lichaam in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS, p. 11, 13, 17 en 20).

Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel tastbaar bewijs aanreiken.

Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde u nochtans dat u over een medisch attest zou beschikken aangaande uw ziekenhuisopname en u reeds contact had opgenomen om dit bewijs naar België te laten overbrengen. U ging ermee akkoord dit document binnen de veertien dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 12). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Naast het medische attest zou u ook contact opnemen om uw officiële scheidingsakte, die zich op het moment van uw interview nog thuis bevond, naar België te laten opsturen (CGVS, p. 12). Ook dit document heeft het Commissariaat-generaal tot op vandaag nog niet ontvangen. Aangaande deze scheidingsakte moet bovendien opgemerkt worden dat u verklaarde ze te hebben verkregen op 13 december 2010 (CGVS, p. 7).

U stelde tevens dat u na het vierde bezoek van de onbekende, gemaskerde mannen voor 5 dagen in het ziekenhuis belandde. Op de zesde dag na deze vierde inval vertrok u samen met uw kinderen naar België (CGVS, p. 20).

Aangezien u tot twee maal toe verklaarde dat u op 15 december 2010 naar België vertrok (CGVS, p. 10 en 20), betekent dit merkwaardig genoeg dat u uw scheidingsakte verkreeg op het moment dat u in het ziekenhuis verbleef met een verlamming aan de rechterzijde van uw lichaam.

Met betrekking tot uw officiële scheiding is het tevens opmerkelijk dat u toch besloot de scheiding definitief voort te zetten, niettegenstaande u en uw man jullie relatie een nieuwe kans wilden geven en jullie opnieuw gingen samenwonen (CGVS, p. 7). Te meer omdat u vertelde dat u de scheidingsprocedure niet hebt stopgezet omdat u geen oppas had voor uw kinderen, wat op zijn minst eigenaardig is aangezien u de scheidingsaanvraag wel zelf had ingediend en u in het kader van deze procedure ook naar de vrederechter was geweest (CGVS, p. 7).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u zich merkwaardig genoeg niet meer herinneren wanneer precies uw man de laatste keer gearresteerd werd, waarna hij spoorloos verdween. U kon wel zeggen dat deze verdwijning plaatsvond eind september of begin oktober 2010, maar kon zich de precieze datum niet meer herinneren (CGVS, p. 5 en 17). Gelet op het feit dat u uw man die nacht voor de laatste keer hebt gezien alsook gezien de relatief korte tijdsspanne die sinds zijn verdwijning is verstreken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u de concrete datum zou kunnen aanhalen. Nu haalde u weliswaar geheugenproblemen aan (CGVS, p. 17).

Afgezien van het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u deze problemen zou hebben gekregen als gevolg van de slagen die u werden toegediend door de mannen die u thuis opzochten, feiten die u niet aannemelijk heeft weten te maken, moet worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze geheugenproblemen ook maar enigszins zouden blijken. Voorts kon u evenmin zeggen door wie uw man op de dag van de aanslag meegenomen werd (CGVS, p. 5) noch tegen wie deze aanslag precies gericht was (CGVS, p. 14).

Verder wist u niet of er na de verdwijning van uw man aangifte werd gedaan van zijn vermissing (CGVS, p. 6). U had tot slot ook geen idee of de daders van de aanslag reeds gevat zijn (CGVS, p. 14).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Verder moet erop gewezen worden dat het weinig aannemelijk is dat u zelf geen enkele poging hebt ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of bescherming te zoeken.

Zo gaf u aan zelf niets te hebben gedaan met betrekking tot de verdwijning van uw man (CGVS, p. 6).

U diende nooit klacht in omwille van de verdwijning van uw man, de slagen en verwondingen waarvan jullie het slachtoffer werden of het feit dat u ook zelf lastiggevalen werd (CGVS, p. 19 en 21). U heeft tot slot nooit een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 21) of een advocaat geraadpleegd in Tsjetsjenië (CGVS, p. 23).

Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u mogelijk op hulp zou hebben kunnen rekenen. U stelde immers dat uw belagers van plan waren u te vermoorden omdat u klacht tegen hen zou kunnen indienen en zij bijgevolg zelf vervolgd zouden kunnen worden (CGVS, p. 18-19).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Grozny met de auto naar België zou zijn gereisd, al wist u opmerkelijk genoeg niet welke landen u behalve Oekraïne onderweg passeerde (CGVS, p. 11). Tijdens deze reis was u zelf in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen. Er werd tevens gebruik gemaakt van een paspoort dat de passeur u gaf om te tonen bij de controles alsook van verschillende andere documenten (CGVS, p. 9-10).

U bleef echter onaannemelijk vaag over de precieze aard van de gebruikte documenten. Met betrekking tot het paspoort dat de passeur u bezorgde, kon u immers enkel aangeven dat dit paspoort op uw naam stond en het tevens uw foto bevatte (CGVS, p. 9). U wist niet door welk land dit paspoort werd uitgereikt noch of het al dan niet een visum bevatte (CGVS, p. 9). U had evenmin enig idee waarom de passeur dit paspoort na afloop inhield (CGVS, p. 9).

Ook over de andere documenten die gebruikt zouden zijn geweest, kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen. U wist niet om welke documenten het ging en kon evenmin zeggen of er een volmacht bijzat voor uw kinderen om de Russische Federatie te verlaten (CGVS, p. 9-10).

Deze verklaringen zijn echter weinig plausibel.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte identiteitscontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om op individuele wijze grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en -bedoelingen.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u niet op de hoogte zijn geweest van de precieze aard van de documenten die tijdens de reis gebruikt werden, te meer omdat u zelfs aangaf dat u onderweg van Grozny naar België tot vier of mogelijk zes keer toe persoonlijk gecontroleerd werd, al kon u zich opvallend genoeg niet meer herinneren in welke landen deze controles plaatsvonden (CGVS, p. 11).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er zelf nooit een te hebben aangevraagd (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor verder uitgehold.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u tevens aanhaalde in Tsjetsjenië problemen te hebben gekend met de autoriteiten omdat u als gelovige moslim een hidjab droeg (CGVS, p. 13 en 19).

De door u in dit kader beschreven moeilijkheden, meer bepaald loutere ondervragingen (CGVS, p. 19), zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U gaf bovendien zelf aan dat deze problemen niet aan de basis van uw vertrek uit Tsjetsjenië lagen (CGVS, p. 19-20).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en uw diploma) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw diploma bevat louter informatie aangaande uw opleiding, die evenmin in twijfel getrokken wordt, maar niet aangaande de problemen die u en uw man in Tsjetsjenië gekend zouden hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift van 11 april 2011 op dat haar asielaanvraag op individuele basis moet worden onderzocht. Wat betreft het ontbreken van bewijzen omtrent de arrestaties, ondervraging en vrijlating van haar man, stelt zij dat deze acties volkomen arbitrair werden uitgevoerd en dat er daarvan geen enkel bewijsstuk bestaat. Rekening houdend met haar verklaringen en de algemeen gekende context in haar land, vindt verzoekster de vraag naar bewijzen dan ook niet realistisch.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de termijnen om bewijsstukken voor te leggen aan de asieldiensten zeer kort zijn; zij is -zo stelt zij- intussen in bezit gekomen van het bewijs van haar hospitalisatie en haar scheidingsakte en neemt zich voor deze zo snel mogelijk toe te voegen aan haar verzoekschrift. Bij aangetekende brief van 5 juni 2011 liet zij een fotokopie van de echtscheidingsakte met vertaling dd. 30 mars 2010 (sic) de Raad toekomen.

Wat betreft de scheidingsakte legt verzoekster uit dat zij op 2 december 2010 persoonlijk is verschenen op de zitting van de rechtbank maar dat haar moeder aanwezig was op de rechtbank op 13 december 2010, aangezien zijzelf toen gehospitaliseerd was.

Verzoekster stelt het niet relevant te vinden of de echtscheidingsprocedure al dan niet werd voortgezet na een tijdelijke gedwongen verzoening, aangezien zij tegen haar zin gehuwd was en enkel aanvaard had om terug samen te wonen onder druk en omdat zij haar kinderen miste.

Aangaande de vastgestelde vaagheden met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas wijst verzoekster naar haar geheugenproblemen na het incident waarbij zij hevig geslagen werd.

Verzoekster wijst er ook op dat zij als vrouw met twee kleine kinderen, zelf weinig stappen kon en wilde ondernemen; het waren vooral haar schoonouders die hun zoon probeerden op te sporen.

Verzoekster voert ook aan dat het laatste incident in haar land van herkomst zo heftig was dat het totaal niet realistisch was te verwachten dat zij nog ter plaatse een klacht zou indienen.

Aangaande de reis legt verzoekster uit dat zij de reis niet zelf heeft georganiseerd, maar dat haar ouders dit deden, waardoor de details en de gebruikte (reis-)documenten haar onbekend zijn. Zij verklaart dat zij zich enkel herinnert dat haar foto en die van de kinderen op het paspoort stonden, dat zij dit bij controles slechts kort in handen kreeg waarna het haar meteen weer werd afgenomen.

Verzoekster wijst er op dat zij haar identiteitsdocumenten en die van haar kinderen voorlegt wat volgens haar essentieel is bij het onderzoek van de asielaanvraag, aangezien het minstens toelaat haar afkomst en nationaliteit met zekerheid te bepalen.

Tot slot voert verzoekster aan dat zij zich niet beroept op artikel 48/4 §2 c, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) maar wel op artikel 48/4 §2 b. van deze wet.

Verzoekster stelt dat zij, gelet op haar toestand van gescheiden vrouw met twee kinderen die geruime tijd buiten haar land van herkomst heeft verbleven, bij terugkeer riskeert gestigmatiseerd te worden en geconfronteerd zal worden met economische sociale en culturele uitsluiting wat dermate ernstig kan zijn dat die voor haar en haar twee dochters kan neerkomen op een onmenselijke en ontorende behandeling.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend, haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs bijbracht van haar voorgehouden problemen.

Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster als stavingsstukken over een echtscheidingsakte en een bewijs van hospitalisatie te beschikken.

De Raad neemt er nota van dat het attest van hospitalisatie, alhoewel beloofd, niet werd voorgelegd.

Bij aangetekende brief van 5 juni 2011 liet verzoekster wel een echtscheidingsakte met vertaling dd. "30 mars 2010" (sic) de Raad toekomen.

Uit deze akte blijkt dat verzoekster tot eind 2010 getrouwd was; dit stuk staat evenwel in niets de door verzoekster voorgehouden moeilijkheden. Het brengt evenwel nog tegenstrijdigheden aan het licht.

Waar verzoekster haar echtscheiding situeerde (zie de vragenlijst van 28 december 2010, nr. 14) op "13 oktober of november 2010", blijkt uit dit document dat het huwelijk ontbonden werd op 13 december 2010.

Ook de verklaring van verzoekster dat haar moeder de akte is gaan afhalen gezien zijzelf begin december 2010 gehospitaliseerd was tengevolge van zware gewelddaden, wordt tegengesproken door dit document dat stelt dat het afgeleverd werd aan haar echtgenoot op 18 februari 2011.

Dit stuk keert zich dus ook tegen de voorgehouden onmogelijkheid in hoofde van verzoekster op datum van 13 december 2010 ingevolge haar hospitalisatie, dit document niet te hebben kunnen afhalen.

Wat door verzoekster met dit stuk bewezen wordt, is haar echtscheiding; het brengt evenwel ook indicaties bij die de geloofwaardigheid van haar moeilijkheden ten gevolge van de activiteiten van haar man, waaronder de mishandelingen in december 2010 en daaropvolgende hospitalisatie, aantasten.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd dat de problemen die verzoeksters asielaanvraag staat, blijft gelden. Het intern paspoort van verzoekster bevat ook geen bewijselementen wat betreft de haar overkomen moeilijkheden.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De uitleg van verzoekster in het verzoekschrift om de vaagheid in haar verklaringen omtrent het reispaspoort, te verklaren (zie hoger) betreft slechts een blote bewering die in het licht van de zeer strikte identiteitscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone, volgens de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, niet voor waar wordt aangenomen. Haar bewering dat haar ouders de reis hebben georganiseerd en betaald, mildert de strengheid van deze grenscontroles niet.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door zichzelf verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden. Ook dit element keert zich tegen verzoekster.

Waar verzoekster in het verzoekschrift geheugenproblemen aanhaalt ten gevolge van de zware mishandelingen begin december 2010, gevolgd door een opname in een ziekenhuis, om de vastgestelde onaannemelijke vaagheid tot een aantal belangrijke aspecten in haar asielrelaas (zie de bestreden beslissing, p. 2) te verklaren, wordt zij door de Raad niet gevolgd.

Niet alleen werd een geen bewijs van die hospitalisatie bijgebracht, er werd ook zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen enkel medisch attest voorgelegd omtrent de voorgehouden geheugenproblemen.

De Raad deelt ook de mening van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zelf geen enkele poging heeft ondernomen om haar problemen kenbaar te maken of bescherming te zoeken; zij diende nooit klacht in omwille van de verdwijning van haar man of wegens de slagen en verwondingen waarvan zij het slachtoffer werd, raadpleegde nooit een mensenrechtenorganisatie of een advocaat. Haar uitleg dat zij zelf weinig stappen dienaangaande "*kon en wilde ondernemen*" (zie het verzoekschrift, p. 5) en dat het vanwege de commissaris-generaal niet realistisch was te verwachten dat zij ter plaatse klacht zou neerleggen, is een blote bewering en biedt daarop geen dienstig verweer.

In acht genomen wat voorafgaat, brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 4 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Haar beweringen dat zij bij terugkeer naar haar land, zal geconfronteerd worden met economische, sociale en culturele uitsluiting, zijn enkele beweringen die niet gestaafd worden.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift (zie p. 6) uitdrukkelijk dat zij zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet beroept op artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE